

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hd2rou>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

Negociar

L' independentisme majoritari ha defensat des del 2010 que la crisi d'encaix de Catalunya amb l'Estat espanyol és una crisi política que requereix una solució política. Fa dos anys, l'immobilisme del govern de l'Estat va abocar l'executiu català a la via unilateral. El relat que n'ha quedat és que, des de llavors, l'aposta és la unilateralitat, i això no és cert. El dia abans del referèndum, les entitats socials que donaven suport al govern català van oferir de no fer la consulta –remarco, el dia abans– si s'obria un diàleg amb l'Estat. Fa quatre dies, el president a l'exili, Carles Puigdemont, afirmava que si tenia la immunitat no tindria cap problema a venir La Moncloa, o a La Zarzuela, va arribar a dir, si hi havia alguna cosa a negociar. L'unilateralisme va ser de l'Estat. I fins ara, continuava. L'independentisme sempre ha cercat una sortida negociada, perquè ¿pot un moviment pa-

“No s'hi val a passar nou anys reclamant diàleg i ara titllar de traïdors els que negocien

cífic trobar una altra sortida?

El que no té cap sentit és passar-se nou anys reclamant que algú a l'altra banda següi en una taula de negociació, fer-ho també al carrer, en el *sitandtalk* en la seva darrera versió, i, quan s'aconsegueix el *sit*, dir que no ens interessa i que els que ho han negociat són uns traïdors. És cert que ERC ha negociat que la taula de negociació sigui entre governs i que al govern no hi és sol, però si de les converses, les conegudes i les amagades, que

els republicans han tingut amb els socialistes els ha quedat la sensació que cal provar-ho, doncs s'ha de tirar endavant i buscar la fórmula per sumar-hi Junts per Catalunya (JxCat). És cert que ERC es mou també per interessos partidistes, que en l'eixamplament de la base hi ha també la idea de ser majoritaris dins l'independentisme, però, i quin partit no pensa en el seu melic? JxCat no ho fa? O la CUP? Però qui té, a hores d'ara, la clau per ser fer seure en una taula, de tu a tu, el govern espanyol, és ERC.

Una altra cosa és si d'aquí en sortirà res. El PSOE actual no permetrà mai cap acord que vagi més enllà d'uns quants milions per a infraestructures i algun traspàs. No es creu ni el que ha pactat amb Podem. A més, cal veure si els processos judicials permetran ni que aquesta taula comenci el seu recorregut. Però, tot i això, per córrer cal començar caminant.

EDITORIAL

La ZBE és un pas endavant

L'entrada en vigor de la zona de baixes emissions a l'àrea de Barcelona suposa un pas endavant en la bona direcció davant dos problemes greus com són la contaminació de l'aire que respirem i l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, que contribueixen a la degradació del planeta i a una emergència climàtica. El toc d'alerta de la comunitat científica i la mortalitat directament relacionada amb la contaminació, per no esmentar l'expedient obert per la UE a Barcelona, exigeixen una actuació decidida i eficaç per part de les administracions i, en aquest cas, la iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona i la col·laboració de la Generalitat responen a aquesta exigència.

Caldrà un temps per valorar-ne el resultat, però tan obvi resulta que la mesura és positiva com que és millorable i queda curta. La prohibició per si sola no fa desaparèixer el vehicle contaminant, només el desplaça a altres zones; caldrien ajuts per a la regeneració efectiva del parc mòbil; caldria estendre els beneficis en transport públic a tota l'àrea d'influència de Barcelona; caldria tenir un servei de rodalies del segle XXI, i caldria també minimitzar els danys col·laterals provocats per la prohibició.

La zona de baixes emissions marca un camí i un horitzó que qualsevol projecte de ciutat i de país que aspiri a ser majoritari haurà d'assumir amb responsabilitat i ambició. Però també s'ha de dir alt i clar que aquesta mesura és només un gra de sorra, necessari però insuficient per l'existència d'altres focus de contaminació i emissions tant o més importants que el vehicle rodat, com és el port, el trànsit aeri, la indústria. Posar el focus en el cotxe no solucionarà res; la solució al problema serà global o no serà.

De reüll

Marta Monedero

Un món posthumà

Potser la dècada nova de trinca serà tan trepidant com la de fa un segle. El que sí que serà, amb gairebé tota seguretat, és el moment de la intel·ligència artificial. Som a l'inici d'una era en què els robots cada vegada assumeixen més funcions humanes. I, alhora, som en el centre del debat sobre si la presència de la vida no biològica ens depassarà, una qüestió que ateny els científics i els creadors. En aquest sentit, dos escriptors britànics com Ian McEwan (*Màquines com jo*) i Jeanette Winterson (*Frankissstein*) s'hi ha endinsat amb ganes. Però també n'hi

La literatura explora el debat entre ètica i intel·ligència artificial

ha de novells com Mónica Uriel, que debuta amb *No soy un robot*, una vintena de relats que exploren els possibles conflictes i conseqüències dels avenços tecnològics en un futur que és ara. Uriel ens provoca el somriure mentre ens planteja què passarà si perdem el control del nostre món.

També ens inquieta el *Frankissstein* de Winterson, que té com a punt de partida el clàssic de Mary Shelley per construir una pirueta literària (que bé que tradueix Dolors Udina!), que aborda les noves formes d'existència i lliga amb mestratge el discurs teòric amb la literatura més íntima. La creació de vida en un món posthumà reflecteix la tensió entre l'ètica i l'oportunitat de treure'n rèdit que hi veuen alguns empresaris sense escrúpols en una novel·la que també passa pel *Brexit*, es qüestiona els límits del gènere, la religió, la mort i el sexe. És a dir, un futur en què gairebé hi és tot.

Les cares de la notícia

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

Posar-se en marxa

El camí es fa caminant i l'entrada en vigor de la zona de baixes emissions a l'àrea metropolitana de Barcelona, més enllà de ser millorable o de produir danys col·laterals, és un pas endavant en la línia de reduir la contaminació de l'aire que respirem i combatre l'emergència climàtica.

PRESIDENT DE TURQUIA

Recep Tayyip Erdogan

De Síria, a Líbia

El president turc no sembla tenir aturador, ni per reprimir els seus opositors, ni per envair el nord de Síria i arrasar els kurds amb el llum verd de Donald Trump, ni ara per ordenar l'enviament de tropes turques a Líbia per complicar encara més la situació de guerra civil en aquell país.

PERIODISTA CULTURAL

Valeria Gaillard

Traduint Proust

La periodista cultural, traductora i membre de la Societat d'Amics de Marcel Proust és l'autora de la versió catalana dels tres primers volums d'un total de set que componen l'obra *A la recerca del temps perdut*, de Marcel Proust, que acaba de publicar Proa.